

یکشنبه ۱۱ خرداد ۱۴۰۴ صفحه ۲۰ هزار تومان - سال چهارم - شماره ۸۰۰
www.hammihaonline.ir

مغالطه هسته‌ای
یادداشتی از **محسن صالحی خواه**
درباره نسبت غنی‌سازی ۶۰ درصدی و بازدارندگی

مهم‌تر از شورای مرکزی؟
گفت‌وگو با فعالان سه حزب
درباره جایگاه و نقش کمیسیون‌های تخصصی احزاب

آقای بنیان‌گذار
یادداشتی از **فرزاد نعمتی**
در ستایش تلاش حبیب نفیسی در تأسیس پلی تکنیک

غذا می‌خواهند و پول ندارند

گزارش میدانی از غذاخوری‌ها، کافه‌ها و قس‌فودی‌های تهران

ارزیاب‌سه تحلیلگر ارشد از چشم‌انداز مذاکرات ایران و آمریکا همزمان با برگزاری دور ششم

گزارش
دیپلماسی
۶-۷

راه طولانی توافق

سوزان ملونی

معاون رئیس و مدیر برنامه سیاست خارجی در اندیشکده بروکینگز
اینکه مذاکرات کجا می‌رود و به کجا می‌رسد، معیار سنجش بسیار جالبی خواهد بود برای اینکه حزب جمهوری خواه در عرصه سیاست خارجی به کدام سمت می‌رود. اگر توافقی حاصل شود که در واقع از مؤلفه‌های برنامه جامع اقدام مشترک ۲۰۱۵ فراتر نرفته است، آیا شاهد این خواهیم بود که چهره‌های برجسته جمهوری خواه در سنا از آن انتقاد کنند؟

ولی نصر

استاد روابط بین‌الملل و مطالعات خاورمیانه دانشگاه جان هاپکینز
فکر می‌کنم هر دو طرف، واقعاً و هر کدام به دلایل خودشان، بسیار علاقه‌مند به توافق هستند و رویکردی جدی به این روند دارند؛ اما در واقعیت، بخشی از مشکل این است که ایالات متحده، تا دور سوم واقعاً به چیزی که شبیه به مذاکرات باشد نپرداخته است. او آماده نبود. نگاه کنید استیمو ویتکاف هنوز حتی تیم نداشت. همه اختیارات را دارد اما اطلاعاتی نداشت.

آرون دیوید میلر

دیپلمات سابق آمریکا و کارشناس ارشد اندیشکده کارنگی
مذاکره‌کنندگان ایرانی و آمریکایی، دقیقاً دارند روی چه کار می‌کنند. سطح امنیت عملیاتی در این مذاکرات مبهم‌تر کننده است. سطح خطر نشت اخبار را در نظر بگیرید و گستره نهادهای اطلاعاتی، احتمالاً شامل نهادهای اطلاعاتی خود ما که عاجزانه تلاش می‌کنند بفهمند در این مذاکرات دقیقاً چه خبر است. پروژه‌ای که در دست اقدام است چیست؟

حمایت خمینی‌ها از مذاکرات

سید حسن خمینی: عزت به معنای عدم مذاکره و رابطه با دیگران نیست
سید علی خمینی: مذاکره با آمریکا جلوه‌ای از جهاد برای احقاق حقوق ملت است

گفتار
سیاست
۲۰-۳

به دوره نسبت به برخی تصمیمات مربوط به حوزه شغلی خود معترض می‌شوند و بسیاری از آنها دست از کار می‌کشند. این نوع حرکت‌های اعتراضی به همان میزان که در رسانه‌های داخلی مورد کم‌توجهی و بعضاً نادیده‌انگاری قرار می‌گیرد، در رسانه‌های فارسی‌زبان خارج از کشور به شدیدترین صورت ممکن بازتاب می‌یابد و بلافاصله رنگ و لعاب سیاسی غلاظ و شدادی به آن داده می‌شود. در واقع همین موضوع، یک اعتراض شغلی و حرفه‌ای عادی را به امری بسیار بغرنج تبدیل می‌کند زیرا هرگاه پای «مقاصد سیاسی» به مسئله‌ای حرفه‌ای باز شود، امنیتی شدن آن مسئله هم از عوارض آن است. امنیتی شدن هم به نوبه خود عوارض درندگی دارد. **۳**

نگاه
هم‌میهن

احمد زیدآبادی / نویسنده و مشاور هم‌میهن: اقتصاد کشور تحت تأثیر فقدان یک الگوی توسعه منسجم و متوازن، تحریم‌های بین‌المللی، سوءمدیریت‌های پایان‌ناپذیر و علل و عوامل دیگر، بیمار و بی‌رقم شده است و طبیعی است که اقشار اجتماعی و گروه‌های شغلی هر کدام به دلیلی از وضعیت خود ناراضی باشند و به نوعی اعتراض‌شان را به نمایش بگذارند. اعتراض گروه‌های شغلی نسبت به سیاست‌هایی که بر وضعیت‌شان اثر می‌گذارد، امری معمول در اغلب کشورهای جهان است، از این رو، نوع اعتراض‌ها و نحوه پاسخ دولت‌ها به آن، امر بدیع و ناشناخته‌ای نیست و انباشت تجربه فراوانی در این باره وجود دارد. چند سالی است که در کشور ما راندگان خودروهای سنگین دوره

ماجرای توقیف سریال سووشون و فیلتر شدن نماوا فقط یکی از آخرین مصادیق این ادعاست. گویا به‌خاطر ۶۰ ثانیه که ظاهراً با معیارهای امروزی هیچ منعی از انتشار ندارد؛ ولی با معیارهای رسمی همچنان خط قرمز محسوب می‌شود. معیارهای عرفی گام‌های بلندی جلوتر از این خطوط هستند. اینجاست که میان معیارهای رسمی و عرفی شکاف و ناترازی بزرگی به‌وجود می‌آید. این ناترازی حتی بدتر از ناترازی انرژی است؛ چون آثار آن غیرمستقیم است و به‌صورت غیرمنتظره دیده خواهد شد. جالب است که سیاست‌گذاران هم می‌دانند که این شنا کردن در مسیر مخالف جریان تند آب رودخانه است؛ ولی باز هم ادامه می‌دهند. **۱۲**

سرمقاله

شاید یکی از مهمترین ویژگی‌های سیاست‌گذاران در ایران نه‌تنها انتزاعی، بلکه در لجاجت آشکار آنان با واقعیت است. در حقیقت، خیلی دوست دارند که سیاست‌گذاری را دقیقاً مخالف جریان جامعه انجام دهند. جامعه‌ای که در مسیری معین حرکت می‌کند را می‌خواهند با ضرب و زور سیاست‌گذاری به حرکت در سویی مخالف آن رهنمون یا مجبور کنند. درحالی‌که قادر نیستند مردم را ترغیب به این مسیر رسمی نمایند. به تعبیر دیگر، سیاست‌گذار ایرانی دقیقاً برخلاف مسیر رودخانه شنا می‌کند، با هزینه‌های فراوان خود را خسته کرده و در پایان چند متر حرکت می‌کند. درحالی‌که متوجه نیست چندین برابر آن در مسیر رودخانه جابه‌جا شده است.